

[H. C. Andersen.]

nævnte, opnået enighed med alle interesserede parter, og af erfaring ved jeg, at det er forbundet med betydeligt besvær at nå så vidt. Jeg går ud fra, at dette års forhandlinger har været mindst lige så besværlige som de foregående års, men enighed er altså opnået, og det er der god grund til at lykønske den højtærede minister til.

Da forhandlingerne er forbundet med så store besværligheder, er man enedes om at tage endnu et år til behandling og overvejelse af visse ting, som har forbindelse med sukkerproduktionen og lovgivningen derom. Jeg tænker her på koncessionen. Der foreligger altså endnu intet om dette spørgsmål. Det bliver næste års sag at løse det, og jeg håber, at man når til et resultat, for rigtigt er det jo, som ministeren sagde, at det vil være rimeligt at udvide åremålet for koncessionen.

Lovforslaget er, som det blev nævnt før, en simpel ajourføring af forrige års lov. Grundprisen er hævet til 5 kr. 36 øre i henhold til de forøgede arbejdsomkostninger. Så er der en smule nedgang i fragtgodtgørelsen. Jeg vil nu tro, at selvom det ser ud som en nedgang i det udbytte, producenterne kan få, skal det alligevel nok blive opvejet, bl. a. ved de bedre vilkår, der er givet for arbejdet ved nedkuling.

De vilkår, der bydes dyrkerne, er altså, såvidt jeg kan se, lig vilkårene i fjor. Hermed er dyrkerne tilfredse. Vi kan altså sige, at med en pris pr. dobbeltcentner på 7 kr. 50 øre—7 kr. 75 øre, når man regner affald og top med, har dyrkerne erklæret sig tilfredse. Det vil jo ikke sige, at det er en guldgrube at dyrke sukkerroer. Dyrkerne får sliddet betalt, men risikoen ved denne dyrkning, som ikke er lille, er stadig tilstede. Alligevel kan den højtærede minister sikkert imødesee en betydelig udvidelse af arealerne. Så får vi da håbe, at vækstbetingelserne bliver sådan, at der bliver en god afgrøde, og håbe, at knoporme og andre skadedyr vil holde sig væk fra sukkermarkerne i den kommende sommer. Skulle det vise sig, som jeg tror, at arealerne udvides med nogle tusinde tønder land, bliver de arealer, hvorpå man dyrker de såkaldte saftroer, betydeligt mindre, og vanskeligheden ved at få disse saftroer behandlet bliver større. Jeg tror endda, mulighederne for at få dem behandlet bliver ret minimale. Derved kan sukkervareindustrien, likør- og frugtvinindustrien komme ud for vanskeligheder, og så må man prøve på at komme disse industrier til hjælp,

ligesom man naturligvis også gerne skulle prøve på at tilgodese husholdningerne. Jeg har set en mængde god frugt gå til spilde, fordi man ikke havde det fornødne sukker. Men alt dette er den højtærede minister sikkert opmærksom på, og det overvejer han nok.

Saftroerne, som jeg ganske kort nævner her, har været et kapitel for sig i sukker-spørgsmålet. Der har været tale om helt at standse dyrkningen af disse såkaldte saftsukkerroer. Det tror jeg ikke man skal gøre med eet slag; altfor mange virksomheder er afhængige deraf. Nu ved jeg meget vel, at dyrkningen af disse roer tog fart i besættelsesårene, idet man så, at man herigennem kunne putte besættelsesmagten blår i øjnene og forsyne befolkningen med sødemidler, som var i høj grad tiltrængt. Jeg ved også meget vel, at det produktionsmæssigt er bedre og billigere at dyrke sukkerroer, men nu må man vide, at foder-sukkerroen er gået ind i den almindelige dyrkningsplan som fodermiddel, og jeg tror, at det i den nærmeste fremtid er overskuddet af dette fodermiddel, der vil gå til saftproduktionen; og dette overskud vil, når sukkerroearbejdet udvides, blive mindre og mindre, så at hele dette spørgsmål, som har voldt vanskeligheder, sikkert vil gå i lave af sig selv, og det er den bedste måde at komme omkring ved det spørgsmål på.

Når jeg er af den mening, at arealet bliver udvidet, skyldes det ikke alene den pris, som opnås for roerne. En væsentlig årsag er, at det er lykkedes i udstrakt grad at anvende maskinkraft i arbejdet, for det, der før har været den store fare ved produktionen af sukkerroer, har været den manglende arbejdskraft, men denne fare er nu i det væsentlige overvundet.

Man kalder undertiden sukkerroerne for Danmarks hvide guld — jeg tror, jeg har anvendt dette udtryk før fra denne talerstol —, og betegnelsen passer jo, eftersom sukker nu er en af vore bedste eksportvarer, men hvor længe varer det? Når verdensproduktionen igen kommer i gang, kan billedet meget hurtigt skifte, og det skulle gå underligt til, om det ikke også gør det. Derfor har jeg intet imod, at fabrikkerne i disse år tjener i hvert fald så meget, at det rationaliseringsarbejde, som tiltrænges i høj grad, og som også mange steder er påbegyndt, kan blive gjort færdigt. Jeg har såmænd heller ikke noget imod, at aktionærerne får de 6 pct., som er tilsikret dem, for også de vil i fremtiden kunne komme ud for ubehagelige overraskelser.